

Ο κατάσκοπος περνά στον επόμενο από τους Επτά:

«Τέταρτος άλλος που 'λαχε στην πύλη της Όγκας Αθηνάς (ναού που έκτισε ο Κάδμος, όταν θυσίασε την αγελάδα η οποία τον είχε οδηγήσει ως εκεί), με σάλαγο ζυγώνει, τ' όμορφο του Ιππομέδοντα γιγάντιο μπόι, που φεγγαριού τον είδα να κουνάει αλώνι, τη στρογγυλή του ασπίδα λέω, και ρίγησα όλος, δεν το κρύβω. Κι ο τεχνίτης του σημαδιού κοινός δεν ήταν, που τέτοια είχε δουλειά σκαλίζει στην ασπίδα: Τυφώνα που ξεχύνει απ' το πυρόπνοο στόμα μαύρο καπνό, δαχτυλιδένιο της φωτιάς αδέρφι* και πλόκαμοι φιδιών περιπλεγμένοι στρώνουν του δίσκου με τη βαθουλή κοιλιά το γύρο. Κι ο ίδιος ρέκαζε αλαλά γεμάτος μένος κι ορμάει στη μάχη σα Μαινάδα αγριομάτα. Καλά φυλάξου απ' την ορμή ενός τέτοιου άντρα. Κιόλας, στην πύλη οι κομπασμοί του τρόμο σπέρνουν».

Ο Ετεοκλής απαντά:

«Μα πρώτα πλάι στην πόλη και κοντά στην πύλη, η Όγκα Παλλάδα, την παλάβρα του μισώντας, θα διώξει τ' άγριο φίδι απ' τα κλωσσόπουλά της. Κι ο Υπέρβιος, του Οίνοπα ο λεβεντογιός, οπού διαλέχτηκε να παραβγει μαζί του, ξέρει τη μοίρα ν' αντικρίσει σ' ώρα ανάγκης, κι ούτε στην καρδιά ούτε στην ειδή ούτε στην αρματωσιά ψεγάδι θα του βρεις κανένα, κι εύλογα ο Ερμής τους έχει σμίξει. Εχθρός μ' εχθρό θα συγκρουστούν αυτός κι εκείνος, κι εχθρούς απάνω στις ασπίδες θα συγκρούσουνε θεούς. Γιατί έχει τον πυρόπνοο τον Τυφώνα εκείνος, κι αυτός το Δία τον πατέρα στην ασπίδα, στον θρόνο ολόρθο, με τον κεραυνό στα χέρια. Και τον Δία κανείς δεν είδε ακόμα να νικιέται».

Στον Παρθενοπαίο, ο Άκτορας

Συνεχίζει ο κατάσκοπος την αναφορά του:

«Και στον πέμπτο έρχομαι τώρα. Στην πέμπτη εμπρός, τη Βορινή, τάχτηκε πύλη, σιμά στου Αμφίονα, του γιου του Δία τον τάφο. Κι ομώνει στο κοντάρι αυτός που έχει στο χέρι, κι οπού με πίστη το τιμά πιο πάνω από θεό κι από το φως του, την πόλη μας στου Δία το πείσμα να κουρσέψει. Έτσι μιλάει αυτός, από βουνίσια μάνα βλαστάρη ωριόθωρο, παιδί μα αντρολεβέντης. Στα μάγουλά του μόλις έσκασε το χνούδι και, με της νιότης τον ανθό, σγουρό βλασταίνει. Κι όμως μ' ανήλεη καρδιά, αταίριαστη με το παρθενικό όνομά του, και μ' άγρια μάτια που πετάνε σπίθες, κατά δω ζυγώνει ο Αρκαδηνός Παρθενοπαίος. Κι ας είναι ξένος, δεν ήρθε ως φαίνεται για να εμπορευτεί τη μάχη (δεν ήρθε με ιδιοτέλεια), μα τα τροφεία για να καλοπλερώσει στο Άργος (επειδή έκανε ακούσιο φόνο στο Άργος), κι ούτε το δρόμο που έκανε θα τον ντροπιάσει. Και τούτος δεν ζυγώνει ακόμπαστα τις πύλες. Γιατί το ντρόπιασμα της πόλης μας σε χαλκοδουλεμένη ασπίδα που σα χαράκωμα σκεπάζει το κορμί του, μια ανθρωποφάγα Σφίγγα καρφωτή με τέχνη, αστραφτερή κι ανάγλυφη, στριφογυρνούσε, που ένα Θηβαίο κάτω απ' τα νύχια της κρατούσε, τα πιο πολλά απάνω του για να χτυπάνε βέλη».

Ο Ετεοκλής απαντά:

«Απ' το θεό, τα επίχειρα να βρουν των λογισμών τους (να τους βρει το κακό που σκέφτονται για τους άλλους). “Εξώλεις και προώλης” θα εξολοθρευόνταν τότε μαζί μ' εκείνους τους ανίερους κομπασμούς των. Όσο για τον Αρκαδηνό σου, άντρα με χέρι που ξέρει τη δουλειά του, δίχως κομποφάνεια, τον Άκτορα έχω, αδέρφι του άλλου που πριν είπα. Αυτός τη γλώσσα δε θ' αφήσει δίχως φράχτες να ρέει δω μέσα και τη συφορά να θρέφει, ούτ' αυτόν που έχει του θεριού τη φριχτή εικόνα απάνω στην ασπίδα, να διαβεί τα τείχη. Μ' απ' έξω αυτή, μαζί του θα τα βάζει, όταν θα τρώει χτύπους πυκνούς κάτω απ' τα κάστρα. Κι αυτά που λέω, πρώτα ο θεός, θα βγουν αλήθεια».

(τελευταία επεξεργασία, 26 Νοεμβρίου 2021)

